

вестникъ за култура и общественъ животъ.

Уредникъ: К. Мирославовъ
Редакция — „Шуменска“ 10

Цена 1 лв.

Излиза 3 пжти седмично
Обяви по споразумение.

Варненски общински театъръ ЗАЛА „СЪЕДИНЕНИЕ“

СЪБОТА и НЕДѢЛЯ

Откриване зимния сезонъ съ новата българска драма

КАМБАНИТЪ

на С.В. „КЛИМЕНТЪ“

въ 3 действия отъ Д-ръ СЪРОВЪ.

Изъ живота и борбитъ въ Македония за черковна независимостъ и езикова свобода.

Начало 8 часа вечеръта

Цени: 10, 15, 20, 25 и 30 лева.

Билети презъ цѣлия день при касата на театра.

По едно на седмица

Камбаниите на Св. „Хлпментъ“.

Като дева разгънала нежни обятия, като плаха влюбена Царкиня пристъпи светлата нощ и разля тихата мелодия на църковните камбани:

Вимъ! — Вимъ! — Бумъ!

Звучитъ се подемаха от нежния пролетенъ зефиръ и носяха въ околността копнежи забравени, нашепвайки за сърдечни болки по изгубена родна свобода. . .

Градътъ Охридъ тагуваше. Великденската нощ — тръба на правда, истина и сега свари беднитъ Охридчани подъ политическото иго на турчина и духовното на гърка.

По улицитъ сновяха деца, старци и буйни младежи и отправяха топли молитви къмъ всевишния — тѣ очакваха невидимата Исусова сѣнка да скъса веригитъ на роба. . .

Данъ! — Данъ! — Данъ!

Малкото прозорче на учителовата кѣшичка свѣтеше. . .

Прозрелъ тъмния ужасъ на робството той бѣ станалъ пѣвецъ на свободата. . .

И сега, когато празникъ засменъ, свѣтълъ, великъ погали поробенния роденъ кѣтъ болка претисна душата му и той громко извика:

— Братя! . . . Въ неволи се раждаме и въ неволи живѣемъ. . . Средъ мъжи, тѣгла ние влачимъ житейското бreme! . .

Ние нѣмаме училища въ които да се учимъ на роденъ езикъ; нѣмаме църкви въ които да се помолимъ свободни въ тази велика нощ. . .

Остига, лукавото слѣнце на подтиснѣна да се е кискало надъ насъ. . .

Напредъ братя. . . напредъ . . .

Драмата на Д-ръ Серовъ, която ни рисува тази мила картина заслужава похвала; заслужава похвала и Варнен. общ. театръ, който открива настоящия си зименъ сезонъ съ нея.

Ние вѣрваме, че обществото добре ще я

отцени; ще отцени и дейността на нашия театръ и даде своята морална и материална подкрепа.

Варненски общ. театръ, който въ сегашната си съставъ има една годишна дейностъ винати е давалъ да разберемъ, че добре е сещанъ своята културно-възпитателна задача.

Наистина оскѣднитъ средства и съвършено неудобния салонъ сѣ спѣвали неговата творческа дейностъ; спѣвали сѣ го и разнитъ критици дилетанти, които безъ да проучатъ материята по която ще се произнасятъ сѣ свѣтели хули по него — но тѣй, въпреки това е продължавалъ и ще продължи своя път. . .

Въ сѣщо време, обаче ще трѣбва да се посвѣтватъ разнитъ псевдо-критици, които заблуждаватъ ебществото, че „Нашия театръ тѣпчи само на едно мѣсто“ да престанатъ съ своитъ тенденциозни дилетански писания.

Задачата на критика не е да сее заблуда въ ебството, водимъ отъ личнитъ си интереси, — тя е друга.

Критика трѣбва да бѣде истински точни везни въ културно-обществения животъ — безпристрастенъ критерии за материята, която третира и опредѣлено обективенъ. . .

Въ брой 3283 на в. „В. Поша“ на примеръ ние имаме случая да прочетемъ дилетанскитъ писания на единъ „голъмъ критикъ“, който безъ да пригежава компетентността да процени истинската дейностъ на нашия театръ се задава за това.

Прави впечатление, че автора на тази проценка относно театъра ни, както забелезва това и единъ отъ местнитъ ни вестници доста справедливо: „просто на просто е поискалъ да манифестира глупостта си и своето невежие“. . .

Не е никакъ за очудване. Има и такава категория личности, които неможайки чрезъ нещо мъдро, хубаво да обърнатъ общественото внимание върху себе си, искатъ чрезъ глупостта си и своето невежие да го сторятъ.

Но, жалко е.

Днешното болно време иска трезвени умове, още повече когато тѣ искатъ да го нормализиратъ и лекуватъ. . .

Некъ се опомнимъ; некъ престанемъ съ своята слепота да заслепяваме и други. Ние сме младъ народъ и се нуждаемъ отъ истински бисери но не фалшиви.

Зимановски.

Варна, Печатница на Добри Тодоровъ